

SZERETET ÉS HÁLA LÁNGJA...

Városom, te vagy szülőföldem,
benned nőttem, kisebb hazám:
engedd, hogy veled én köszöntsem
Lenint, Sztálint a Tisza partján.

A szeretet és hála lángja
Őértük ilyen eleven.
A szeretet és hála lángja
forrott szoborrá Szegeden.

A márványalap csillogása,
mint a gyermekszem, úgy ragyog:
Lenin és Sztálin szobormása
nem hideg bronzból faragott.

A szív melege olvasztotta
s formálta hűség-vonalát.
A szív melege alapozta
s az őrzi majd örökkön át.

A szabadsággal tudunk élni,
nem hiába ömlött itt vér...
a hátatűz mindig fog égni
bölcс Leninért, nagy Sztálinért!

LÓDI FERENC

A MI BARÁTSÁGUNK

— JEMILIAN BURKOV* —

Ki mondta azt, hogy szétforgácsol minket
Nyelvünk sokfélesége? Csalfa vád!
Kiket egyetlen szó megerősíthet,
Jövendők iker fénye visz tovább.

Közös reményünk készlet a nagy útra,
Vállvetve küzdünk, győzünk mindenütt.
Bármilyen ruhát ölthetiünk magunkra:
Összedobban hú, baráti szívünk.

Útunk kövek és fák között vezethet:
Rakunk tetőket, emelünk falat —
Fellegvárat a jövendő seregnek:
Millió, harcos, fiatal csapat!

A nyelvkülönbség gátjait lebontják
Boldogság, munka, béke, összefon
Közel és távol egy-nyelvű igazság,
Mert szovjet nyelven szólunk szabadon.

*Moldvai költő

A költő hangja most harsant fel éppen —
Csordák legelnek, szólnak csengetyűk.
Mint édes testvér családja körében:
Szovjet honában úgy él mindenütt.

Elvihet útja Minszkbe, Ashabadba,
Betölti szívét osztatlan öröm.
Hű, rég nem látott gyermekét fogadja
Messzetündöklő Moszkva odafönn.

Békés frigyünket nem riasztja ellen:
Hajnali útját döngve jár e nép.
Mint nap a tájon, baráti szívekben
Sztálin nevének örök tüze ég.

Fordította: SZILY ERNŐ

AZ ÚJ HÁZ URAI

Nem túlságosan örültünk, mikor vállalatunk tudomására hozta brigádunknak, hogy el kell menni Semlyék tanyaközpontba, harmincnyégy új parasztházat felépíteni. Éppen forrongott nálunk az ipar, a sztahánovista munkamódszer igazánból csak a nyáron hódított tért a Magasépítőnél és a forradalmat továbbfejleszteni szovjet sztahánovisták, Pozsonyi, Fábik szaktársak érkezését vártuk. Na és gyönyörű kultúr, gyárbővítési építkezéseink voltak soron, munkásságunk egyik fele Dunapentelére készült, ahol még a régi kőműves is sokat tanulhat. És akkor becsapott a mennykő: — Kasza elvtárs! — fogadott a vállalatvezető —, Semlyék község dolgozó parasztjai repesve várnak benneteket...

Semlyéken sokkal több nehézség ütött be, mint amire számítottunk: éppen idején érkeztünk. Jóformán nekünk kellett megszervezni az egész anyagellátást. Az építkezéshez szükséges vályogmennyiséget közben-közben termelték ki, szárították s a módosabbak irigysége folytán, akik a kulákszó hatására félték a faluépítkezéstől akadozott a szállítás, nem adtak elég igát. A földművesszövetkezet kulákbefolyás alatt lévő elnöke, akit később leváltattunk, szabotálta a szerszámfák szállítását, hogy az építkezés megrekedjen. Az építkezés közepe táján kijelentette: — Nem lesz üveg, mert hamarabb nem rendeltünk, most meg már csak tavaszra tud küldeni az üvegyár, mely nem győzi ellátni a rengeteg építkezést. — Persze lett minden, csak utána kellett néznünk. Sok gáncsot léptünk át, ostoba rémhírt küzdöttünk le, míg december elejére elkészültünk a főbb munkákkal s csak apróbb símtátások, bevakolások maradtak hátra. Már ekkor megindult a beköltözködés is, hogy Sztálin elvtárs születése napján mindenki az új házban ünnepelhesse a dolgozók legszeretettebb vezérét. — Látja Kasza elvtárs — mondogatta nekem többször Annus néni, a sem-